

Sygn. akt I PK 233/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa F.Z.

przeciwko C. Spółce Akcyjnej w B.

o ustalenie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 31 stycznia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację F. Z. od wyroku z dnia 11 czerwca 2013 r. Sądu Rejonowego oddalającego powództwo przeciwko C. S.A. o ustalenie treści umowy o pracę i odprawę.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: a) art. 65 § 2 k.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że w sprawie nie stosują się zasady wykładni oświadczeń woli określone w tym przepisie prawa cywilnego, b) art. 72 § 1 k.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu w ocenie stanu faktycznego i prawnego sprawy faktu prowadzenia przez strony sporu negocjacji w celu zawarcia oznaczonej umowy, gdzie jednym z istotnych postanowień negocjacji były warunki

odprawy należnej powodowi od pozwanej na wypadek wypowiedzenie umowy o pracę i dojścia przez te strony do porozumienia w tym zakresie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w całości, przez rozstrzygnięcie co do istoty sprawy.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono po pierwsze - występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia: „czy ustalając treść i dokonując wykładni umowy o pracę stosuje się przepisy kodeksu cywilnego, a to art. 65 § 2 i art. 72 § 1 k.c., w przypadku kiedy istnieje potrzeba ustalenia tej treści w warunkach, kiedy osnowa jednego dokumentu - nominalnie nazwanego ‘umową o pracę’ - jest sprzeczna z substancją faktycznego porozumienia stron takiej umowy” oraz po drugie - potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a to art. 65 § 2 w związku z art. 72 § 1 k.c. w zakresie „jakie znaczenie dla treści umowy o pracę - której ustalenie wymaga skorzystania z dyspozycji art. 65 § 2 k.c. - ma forma zawarcia takiej umowy, tj. po negocjacjach według art. 72 § 1 k.c. i konkluzja treści tych negocjacji, jeżeli dokument mający sumaryczne zebrać treść porozumienia stron umowy jest sprzeczny z wynikiem negocjacji, z których ów dokument ma wynikać”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na

uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący odwołuje się do przesłanek występowania istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Należy zatem zwrócić uwagę, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004, nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Z kolei odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02,

niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania już tylko z tego względu, że w części skargi nazwanej „uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania” nie można doszukać się jakiegokolwiek argumentacji jurystycznej zmierzającej do wykazania, iż podnoszone przez skarżącego wątpliwości faktycznie istnieją i są na tyle poważne, że wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego. Wypełnienie obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów prawa nie może być zastąpione przez ograniczenie się do sformułowania samego pytania, co czyni skarżący. Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie jest uprawnionych ani zobowiązany do poszukiwania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania i formułowania za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.